

nišče. V semenišču mu izpočetka ni ugajalo. Toda kmalu se je privadil in pozneje je s svojo bistrumnostjo, dovtipnostjo in živahnostjo zabaval ves zavod, ter bil neobhoden pri vsaki družbi in zabavi. Toda tudi učenja ni zanemarjal. Naučil se je popolnoma latinskega, grškega in francoskega jezika, tudi poljščino je razumel in seveda tudi ruščino. Rad se je učil na pamet stihov in kmalu je tudi sam jel zlagati pesmi. Radi tega so mu sošolci dali priimek „rimač“, ki mu je ostal, dokler je bil v semenišču.

3.

Ko je Ivan Kotljarevskij dokončal šole, si je moral izbrati poklic.

Najprej je opravljal službo domačega učitelja pri raznih „pomeščikih“ v Poltavščini.

Služba ni bila prijetna ter ga je malo veselila. Moral je vedno ustrezati svojim gospodarjem ter se pokoriti njihovi volji. Toda bilo je ne-

kaj družega, kar ga je zanimalo. Imel je priliko priti v neposredno dotiko s prostim ljudstvom, spoznavati selski narod, „žitje in doljo krepaka“ in njegovega gospodarja, pomeščika. In to življenje preprostega naroda ga je živo zanimalo. Včasih se je preoblekel v selsko obleko ter šel v selo med narod, na „večernice“ in na „dosvitke“. Opozval je ljudske običaje in obrede, poslušal pesni in govornice. Najbrže je že tedaj pričel pisati svoje glavno delo „Eneido“.

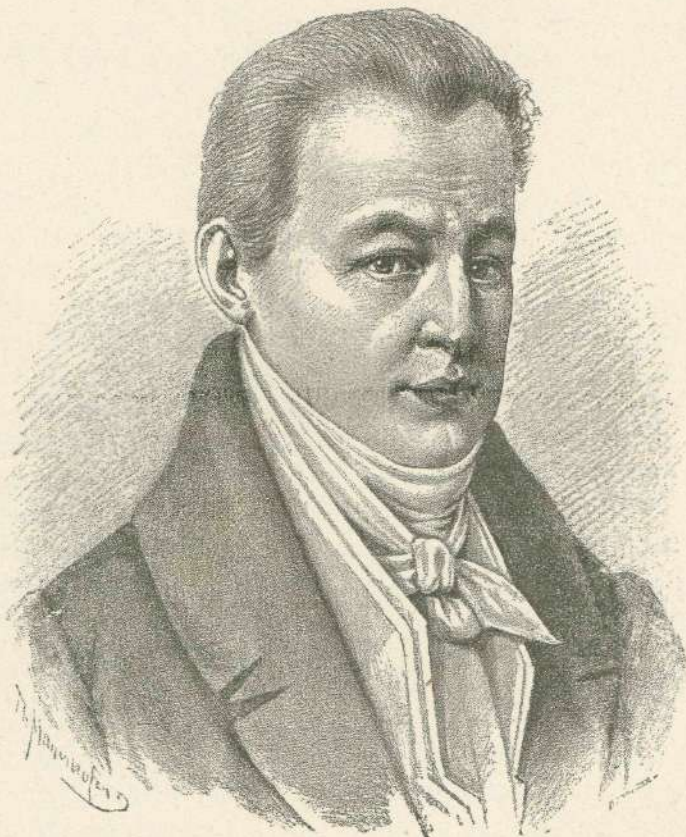
Pozneje je pustil službo domačega učitelja ter postal uradnik v poltavski „Novorosijski kancelariji“. Tu se mu je godilo še slabše. Njegovi tovariši so bili „vzjatočniki“, to je uradniki, ki so od strank sprejemali darove in so samo toliko stali na uslugo ljudem, kolikor so jih podkupovali. Vsakega so drli, kar so mogli, a kdor jih ni imel s čim podkupiti, ni dobil sodbe in pravice. Tu je ostal Kotljarevskij do svojega osemindvajsetega leta.

Nato je pa leta 1796. izstopil iz državne službe ter vstopil v vojaštvo.

Pri vojakah je ostal Kotljarevskij do leta 1808. Takrat so bili nemirni časi francoskih in turških vojn; slednje se je tudi on vdeležil.

Radi njegove hrabrosti in razumnosti so ga predstojniki čislali in dosegel je dostojanstvo „kapitana“. Toda radi bolehnosti je moral že l. 1808. izstopiti iz vojaštva, ter iskati

druge službe. — Izprva je bil vesel, da je izstopil iz vojaštva ter postal prost. Toda kmalu je nastopila beda. Zaslužka ni bilo, premoženja tudi ne, izvzemši malo hišo, podedovano po očetu. Odločil se je torej, da gre iskat službe v Peterburg. Dasi je prvi del njegove „Eneide“ izšel že l. 1798., mu vendar ni prinesla nobenega ugleda in nobene gmotne pomoči. V Peterburgu se ni nihče zanj brigal; živel je vedno sam, v največji bedi. Večkrat ni cel dan ničesa zavžil;

Ivan Kotljarevskij.